

Vuur is vuur, nietwaar?

Nadab en Abihu.

1 En de zonen van Aaron, Nadab en Abihu, namen ieder zijn vuupan, deden daar vuur in en legden daar reukwerk op; zo brachten zij vreemd vuur voor het aangezicht des HEREN, hetgeen Hij hun niet geboden had.

2 Toen ging er vuur uit van de HERE en dit verteerde hen, zodat zij stierven voor het aangezicht des HEREN.
(Leviticus 10)

Was de Here niet erg streng? Wat was er nu verkeerd gedaan?

De beide zonen van Aäron dienden geen afgod en offerden geen reukwerk aan een andere god dan aan de Here en dat op het reukaltaar, dat naar het bevel van de Here daarvoor gemaakt was.

Nog maar kort geleden hadden de priesters gehandeld naar Gods gebod, had Aäron zond- en brandoffer geofferd en voor zichzelf en het volk verzoening gedaan en het spijsoffer en het dankoffer geofferd. De Here had met vuur op het altaar geantwoord en het volk had gejuicht en aanbeden. (Leviticus 9).

Nu brachten Nadab en Abihu vuur om reukwerk te branden, maar de Here bestrafte hun doen met de dood.

Het is waar, de Here had niet geboden dat de priesters ander vuur dan van het brandofferaltaar mochten gebruiken. Maar vuur is immers vuur, of het nou vuur uit een oven is of van het verbranden van afval komt of van het altaar in de voorhof, vuur is vuur en er is geen verschil.

Of wel?

De Here had vuur laten komen dat op het altaar het brandoffer en het vet had verteerd. Was dat vuur beter?

Die vraag is onjuist. De Here is de Opperheer en Hij heeft recht van spreken. De mens behoort te gehoorzamen. Maar in zijn huis geldt dat met nog meer klem. De Here zelf heeft daarvan gezegd

In degenen die tot Mij naderen, zal Ik geheiligd worden en voor het aangezicht van al het volk zal Ik verheerlijkt worden.

Nadab en Abihu gebruikten hun verstand en dat zei hun, dat vuur nu eenmaal vuur is.

Een geweldige conclusie is dat. Zou de Here dat niet geweten hebben?

O o, dat menselijk verstand.

De vreze des Heren is goed verstand. En die moet ons doen beven voor het Woord des Heren, begrepen of niet begrepen.

Maar hun fout was toch geen grove zonde of ontuchtigheid, geen overspel of het buigen voor afgoden. Neen neen, dat was het niet.

Maar het was wel handelen tegen Gods wil.

Overigens handelde de Here niet naar willekeur. De offeranden verwezen naar het offer dat de Here Jezus zou brengen: zondoffer, brandoffer, dankoffer. In welk vuur is Hij dan gekomen? In het vuur van Gods oordeel. Mensen konden Hem niet oordelen, die eenmaal Rechter zal zijn. Maar God heeft Hem gegeven, zijn eigen Zoon, en Hem als het ware op het altaar gelegd, en geen menselijk oordeel of beschuldiging door mensen kon doen wat God gedaan heeft. Het oordeel door God alleen heeft Hem doen lijden voor onze zonden.

En alleen door wat Jezus Christus in gehoorzaamheid onder Gods slaande hand geleden heeft, is er lieflijke reuk tot God omhoog gestegen. Geen menselijke hand kwam er aan te pas, geen menselijk vuur dus om wierook te branden.

Daarom wilde God geen vreemd vuur voor wierook in het heiligdom.

En God duldt het niet als iemand het beeld van wat Christus heeft gedaan en voor God betekende gaat bederven door met vreemd vuur te suggereren dat wij er de hand in hebben gehad, dat er een lieflijke reuk uit Zijn lijden tot God omhoog kwam.

Maar nogmaals: Niet ons begrijpen moet ons doen gehoorzamen, maar het besef, dat God recht heeft op onze gehoorzaamheid.

Mozes, de man Gods.

In Numeri 20 lezen we het volgende:

7 Toen sprak de HERE tot Mozes:

8 Neem de staf en laat de vergadering samenkomen, gij en uw broeder Aäron; spreek dan in hun tegenwoordigheid tot de rots, dan zal zij haar water geven; gij zult voor hen water

uit de rots te voorschijn doen komen en de vergadering en hun vee drenken.

9 Toen nam Mozes de staf van voor het aangezicht des HEREN, zoals Hij hem geboden had.

10 Toen Mozes en Aäron de gemeente voor de rots hadden doen samenkomen, zeide hij tot hen: Hoort toch, wederspannigen, zullen wij uit deze rots voor u water te voorschijn doen komen?

11 Daarop hief Mozes zijn hand op en sloeg de rots met zijn staf tweemaal, en er kwam veel water uit, zodat de vergadering kon drinken en ook het vee.

12 Maar de HERE zeide tot Mozes en Aäron: Aangezien gij op Mij niet vertrouwd hebt en Mij ten aanschouwen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, daarom zult gij deze gemeente niet brengen in het land, dat Ik hun geef.

Was dat niet streng tegenover Mozes? Reeds eerder (Exodus 17) had de Here Mozes opdracht gegeven met zijn staf op de rots te slaan en de Here had watergegeven. Deze keer kreeg hij opnieuw de opdracht om naar de rots te gaan. Hij sloeg er in zijn verontwaardiging twee maal op en was dat niet begrijpelijk? De vorige maal had hij immers ook op de rots moeten slaan. Bovendien bleek wel, dat hij goed gehandeld heeft, want er kwam veel water uit de rots.

Mooi geredeneerd. Maar de Here had gezegd, dat hij tot de rots moest spreken. En dat heeft hij niet gedaan.

Goed, dat was verkeerd, maar was dat zo erg? Het water dat te voorschijn kwam was goed water en er was meer dan voldoende, ook voor het vee. En was dat niet het doel geweest? De Here had inderdaad gezegd, dat hij moest spreken, maar als er met slaan ook water kwam, zou de Here het toch wel goed vinden.

Neen. De Here keurde het niet goed. Hij vraagt geloof en Hij vraagt gehoorzaamheid.

Maar als we nou niet zien waarom.

Ook dan vraagt de Here gehoorzaamheid.

Mozes had indertijd de rots, een beeld van Christus, moeten slaan, want het is doordat Hij geslagen is, dat het levende water voor ons vloeit, het water dat ook de vrouw uit Sichar gedronken heeft. (Johannes 4).

Maar twee maal slaan zou betekenen, dat Christus niet eenmaal geslagen is, maar meer dan eens in het oordeel is geweest onder de slaande hand van God. En God aanvaardde het niet, dat Mozes het bijzondere beeld dat Hij wilde geven, vernield heeft, Hij aanvaardde het niet van die man, met wie Hij sprak als met een vriend. Het is daarbij van geen belang of Mozes het begrepen heeft. We behoeven niet te begrijpen om te gehoorzamen.

We herinneren ons, wat Petrus tegen de Here gezegd heeft:

4 Toen Hij opgehouden had met spreken, zeide Hij tot Simon: Ga naar diep water en zet uw netten uit om te vissen.

5 En Simon antwoordde en zeide: Meester, de gehele nacht door hebben wij hard gewerkt en niets gevangen, maar op uw woord zal ik de netten uitzetten. (Lukas 5)

Dat was goed. Hij, de vakman, verwachtte niet nog iets te vangen. Maar op het woord van de Here zette hij toch de netten uit. En hij wist toen nog niet dat hij meer dan een overvloed aan vis zou ophalen, want de Here had niets beloofd.

Goed gedaan Petrus. Op zijn woord doen wat Hij zegt. Zijn woord is voldoende, meer dan voldoende.

De eerste zonde.

Dat was in de hof, waarin de Here zoveel bomen gezet had die goed vruchten droegen. Weelde en overvloed:

9 Ook deed de HERE God allerlei geboomte uit de aardbodem opschieten, begeerlijk om te zien en goed om van te eten; en de boom des levens in het midden van de hof, benevens de boom der kennis van goed en kwaad.

Van alle bomen mochten Adam en zijn vrouw eten. Slechts van één boom mochten zij niet eten:

16 En de HERE God legde de mens het gebod op: Van alle bomen in de hof moogt gij vrij eten,

17 maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven.

Dat was geen zwaar gebod. Bomen genoeg, in allerlei soorten, vruchten in overvloed en in eindeloze variatie. Waarom zouden ze ooit naar die verboden vrucht omzien? Neen, daar was geen neiging om die toch te eten en ook geen enkele reden.

Maar toen kwam satan. En hij begon twijfel te zaaien, zo te spreken, dat het leek alsof de Here wel veel had gegeven, maar het beste aan de mensen onthield. En hij wekte begeerte die er nooit was geweest. En Eva begon met luisteren, twijfelde vervolgens, ging toen bezien en haar ogen en haar verstand gebruiken.

Wat had ze anders moeten doen?

Gehoorzamen.

Maar de vrucht zag er goed uit, geschikt om verstandig te maken, een lust voor het oog en goed om te eten. De Here had wel gezegd, dat zij daarvan niet mochten eten en hen gewaarschuwd voor de gevolgen. Maar ze waren sterk en vreesden niet. De zorg van de Here was te waarderen, maar ze konden zelf ook wel beslissen.

En zij at, en viel in de zonde.

Was die vrucht dan inderdaad bedrieglijk geweest, ongeschikt?

O neen, die vrucht zal heel goed zijn geweest. Maar niet doen wat de Here zegt is zonde en brengt in de macht van de zonde.

En wij.

Neen, ik wil niet schrijven over de vele en velerlei zonden die door mensen worden bedreven. Ik zal me beperken tot een gebod van de Here voor zijn huis, de gemeente:

34 de vrouwen moeten in de gemeenten zwijgen; want het is haar niet vergund te spreken, maar zij moeten ondergeschikt blijven, zoals ook de wet zegt.

35 En als zij iets willen te weten komen, moeten zij thuis haar mannen om opheldering vragen; want het staat lelijk voor een vrouw te spreken in de gemeente.

36 Of is het woord Gods bij u begonnen? Of heeft het alleen u bereikt?

37 Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wel weten, dat hetgeen ik u schrijf, een gebod des Heren is.

38 Maar als iemand hiermede niet rekent, dan wordt met hem niet gerekend. (1 Korinthe 14: 34-38).

De vrouwen moeten zwijgen.

Dat moet je nu trachten te verkopen, in de tijd waarin er geen directrices meer zijn, want ze zijn managers geworden (of directeur), waarin de emancipatie ver gevorderd is en we niet meer aan discriminatie op grond van geslacht doen.

Jammer voor de managers, maar Gods woorden in 1 Korinthe 14 veranderen niet omdat Gods Woord bestaat in eeuwigheid.

Accoord, laat die woorden maar staan, maar ze zijn bedoeld om klets-kousen de mond te snoeren en gebabbel tegen te gaan. Verstandige praat echter zal zeker aanvaardbaar zijn. Het kan zelfs zijn, dat een vrouw beter en boeiender spreekt dan een man. We leven toch ook niet meer in de tijd, waarin vrouwen als onderontwikkeld werden beschouwd of als ondergeschikt aan de man!

En zou het zonde zijn om toe te laten dat een vrouw spreekt? Dat is toch iets heel anders dan de grondwaarheden van het geloof verwerpen, dan het loochenen van de Godheid van Christus of van de opstanding! Je zou het hoogstens een afwijking van de orde kunnen noemen, die de Here voor zijn gemeente bedoelt.

Genoeg gepraat. De woorden in vers 37 zijn duidelijk:

37 Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wel weten, dat hetgeen ik u schrijf, **een gebod des Heren is**.

Daar past maar één houding: gehoorzaamheid.

Van wie dat weigert wordt gezegd: Maar als iemand hiermede niet rekent, dan wordt met hem niet gerekend.

Ongehoorzaamheid aan een gebod van de Here is zonde.

Maar het is toch een gebod van willekeur of geënt op de opvattingen van de tijd waarin het geschreven werd.

Neen, geen willekeur en Gods wil gaat niet met de mode op en neer. En als we het waarom niet begrijpen, blijft toch staan, dat de gelovigen moeten gehoorzamen.

Maar God heeft zijn redenen: De vrouw is het beeld van de gemeente, terwijl de man het beeld van Christus is. De gemeente is onderdanig aan Christus en niet het woord van de gemeente, maar het woord van Christus regeert in de gemeente. En de Here wil niet, dat telkens dat bijzondere beeld wordt bedorven doordat niet de man, het beeld van Christus, het woord bedient, maar de vrouw, die zich onderworpen behoort te gedragen.

We weten hoe de Here reageerde op de zonde van Nadab en Abihu, ook wat het antwoord van de Here was op de ongehoorzaamheid van Mozes. Wat is de consequentie van de woorden "als iemand hiermede niet rekent, dan wordt met hem niet gerekend"? Ook Eva rekende niet met een gebod van de Here. Durven we het met een schouderophalen afdoen?

Durft u gemeenschap te beoefenen met die zonde en de Here zo in het gezicht te slaan?

J. Ph Buddingh

www.Jezusverlosser.nl